

Bűnbánati istentisztelet 2020. október 30-án

Gondunk van a láthatóra...

Fohász: „Bizony, megvallom bűnömet, bánkódom vétkeim miatt... Ne hagyj el engem, Uram, Istenem, ne légy távol tőlem! Siess segítségemre, Uram, szabadítóm!” **Ámen** (Zs 38,19-22)

Kezdő ének: 130. zsoltár – Tehozzád teljes szívből kiáltok szüntelen...

Fohász: Kegyelem nekünk és békesség Istentől, a mi Atyánktól és Fiától, az Úr Jézus Krisztustól a Szentléleknek közösségében. **Ámen**

Imádság:

Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy Benned lehet reménységünk, hiszen tudjuk, hogy szeretsz, hogy még a rosszat is kész vagy javunkra fordítani, és áldást készítesz akkor is, amikor mi még csak a bajt látjuk. Köszönjük, hogy bízhatunk Benned, szent igédben, mert igaz, és Életnek beszéde. Megvalljuk azonban, hogy nem mindig cselekszünk ennek megfelelően. Bocsd meg gyarlóságainkat, csüggedésünket, azt, hogy könnyen átvesszük a világ gondolkodását és módszereit, s ha Te nem tartanál minket, már rég elhagytunk volna, mert magunktól nem tudunk állhatatosak maradni. Eléd hozzuk ki-ki saját személyes életének harcait, próbáit, nyomorúságait, bukásait. Emelj föl, kérünk, mert magunktól nem tudunk talpra állni és megmaradni, haladni a kijelölt úton. Segíts, hogy őszintén tudjunk igéd tükrébe tekinteni, és vezess arra az elhatározásra, hogy megszívleljük, amit most elének adsz, amit megláttatsz velünk. Könyörülj rajtunk az Úr Jézus Krisztusért. **Ámen**

Igehirdetés – 2K 8,20-21

„Mert óvakodni akarunk attól, hogy valaki megrágalmazzon minket szolgálatunknak eme bőséges eredménye miatt: mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.”

Kedves Testvéreim!

Igeversünk a maga összefüggésében arról szól, hogy egyfajta „alulról jövő kezdeményezés” eredményeként gyűjtés folyt a jeruzsálemi gyülekezet részére elsősorban északon, Macedóniában, amibe bekapcsolódtak a korinthusiak is. Kellő előkészítésre, egyfajta szervezésre is szükség volt, akár egyénekenként, hogy ki hogyan, mikor és mennyit adjon erre a célra; akár az apostolék részéről, az adomány összesítésével és Jeruzsálembe juttatásával kapcsolatban. Szükség volt megbízható emberekre is, akiket a gyülekezetek erre a feladatra kiválasztottak, akikben megbíztak, és akik megbízhatók is voltak. Ezekről a munkatársakról is ír az apostol, Tituszt nevezve meg közülük.

Talán nem árt elgondolkodnunk ennek kapcsán az akkori keresztyének adakozásáról, mennyire spontán, önkéntes, és a Jézus és övéi iránti szeretet kifejezése is volt ez. Tele volt a szívük hálával, mert bővelkedő életet kaptak Krisztusban. A fejezet elején írja róluk Pál: „a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük, és nagy

szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett... erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek." A gyűjtés technikai részének kivitelezői is így éltek, gondolkodtak. Mentés volt ez a kezdeményezés mindenféle versengéstől, dicsekvéstől, s főleg emberi módszerektől, amelyekkel hatni, ráhatni, nyomást gyakorolni lehet az emberekre – ahogyan azzal manapság is lehet találkozni...

Ezen a kérdésen belül azonban különösen egy dologra szeretnék most hangsúlyt helyezni. Sok eligazítás és tanács mellett van az apostol előtt egy fontos szempont: nem adni okot, vagy még inkább ürügyet senkinek a bizalmatlanságra, gyanakvásra, megkérdőjelezésre. Amit végeznek, szent szolgálat, tiszta szívvel és tiszta kézzel fogtak hozzá és ebben ki is tartanak. De fontos az is, hogy ez nyilvánvaló legyen mindenki számára. Isten megáldotta ezt a szolgálatot, bőséges a gyűjtés eredménye, ami maga után vonhatja egy ezzel arányos gyanúsítgatást is, vagy ahogyan Pál mondja: rágalmozást. Hiszen, ahogyan mondani szoktuk, az ördög nem alszik, sőt ahol jó irányba mennek a dolgok, ott bevet mindenfélét, hogy az eredményt megakadályozza, az áldást megrontsa. Isten gyermekein sok múlik ilyen téren, hogy adnak-e neki okot, ürügyet a bántásra.

„Mert óvakodni akarunk attól, hogy valaki megrágalmozzon minket szolgálatunknak eme bőséges eredménye miatt: mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.” Milyen bölcs és előrelátó gondolkodás ez! És ennyire fontos lenne ezt ma is megszívlelni és ehhez igazodni! Pált nem szédíti el az eredmény, „nem száll el magától” és nem is tulajdonít érdemként magának semmit. De arra vigyáz, hogy senkinek se adjon okot a rágalmozásra, hogy semmi árnyék ne vetüljön arra, ami Isten kegyelméből áldásként jött létre. Ennek érdekében mondja: *„gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is”*.

„Gondunk van a tisztességre...” Micsoda komoly tartalma van ennek a szónak: *tisztesség*. És mennyire vissza lehet vele élni! Hányszor olyan magas beosztású emberek dobálóznak vele, akit a hamisságukat leplezik ilyen módon, elhitetve magukról, hogy milyen tisztességesek. Manapság eléggé devalválódott a *tisztesség* fogalom. Azonban meglepő módon az eredeti szövegben a „jó” kifejezés áll – szóval ennek a tartalomnak ilyenfajta fokozása már a fordítók mintegy magyarázó szóhasználata. Azonban, akár tisztességnek nevezzük, akár annak, ami a jó, az igazi hangsúly nem is ezen van most. Hanem azon, hogy *„gondunk van rá... nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is”*.

Kedves Testvéreim, Pál apostol olyasmire hívja föl a figyelmet, ami mellett könnyű észrevétlenül elmenni. Gondunk van arra, ami jó, helyes, Isten előtt és az emberek előtt is. Az, hogy Isten előtt, talán magától értetődik a hívő ember számára. Hiszen tudjuk, hogy Előtte nem lehet semmit eltitkolni, elkendőzni, Őt nem lehet félrevezetni, becsapni, kijátszani. Isten úgy ismer minket és tud rólunk mindent, ahogyan még mi sem ismerjük magunkat. Értelmetlen és balga dolog lenne tehát próbálni szépíteni a magunk valóságát. Lehet, hogy ezzel nincs is gond, sőt, tudjuk,

hogy leplezetlenek vagyunk Előtte. Bár, bűnbánattartásunknak része lehet az is, hogy sokszor mégsem ehhez tartjuk magunkat, Isten előtt sem azt a jót képviseljük, ami Őszerinte jó, hanem, amit mi gondolunk annak. Pont ezzel vétkezünk, hogy nem a jót tesszük, amit kellene, vagy nem jól tesszük, hanem engedjük, hogy a nem jó érvényesüljön. Azért legyen gondunk a jóra Isten előtt!

Azonban a hangsúly itt azon van, ami az apostol számára egy fontos szempont, hogy gondunk van a jóra az emberek előtt is! Merthogy az sem mindegy. Egyáltalán nem lényegtelen, hogy mit látnak, hallanak, tapasztalnak részünkről, és mindebből milyen következtetéseket vonnak le Istenről és rólunk, gyermekeiről. Mert ez döntően befolyásolhatja a további lépéseiket Isten felé, vagy éppen el Tőle. Ezért is fontos a figyelmeztetés, amit Jézus mond: *„jaj annak az embernek, aki megbotránkoztat!”* (Mt 18,7) Bizony, nem célravezető és nem veszélytelen a nemtörődöm gondolkodás, hogy *„az a fontos, hogy Istennel rendben legyek, és nem számít, hogy mások mit látnak, és ezért mit gondolnak rólam. Nekem elég, ha én tudom, hogy a lelkiismeretem tiszta, a többi engem nem érdekel. Nem foglalkozom vele, nem számít.”* Bizony nem jó ez, mert ha olyasmit látnak tőlünk, olyasmit láttatunk velük, amiből megkérdőjelezhető lehet a hitünk, az életünk, a lépéseink tisztasága és Isten szerinti volta, akkor az nem jó bizonyágtétel, nem jó jelzés másoknak. Okot adhat nekik arra, hogy a félrevezető látszat miatt elutasítsák, ne vegyék komolyan például azt a hívást, életformát, amit Isten kínál nekik, mert mondhatják: *„hiszen a hívők is csak olyanok, mint a többiek...”*

Tehát nagyon fontos felismerni itt ezt a szempontot: Nem csak tisztességesnek kell lenni, hanem tisztességesnek is kell látszani! Mert nem csak olyan van, hogy a rossz jónak látszik és megtéveszt, hanem előfordulhat az is, hogy a jó nem látszik tisztának és ezáltal gyanússá válik ... Ami érték, ami szent, azt becsüljük meg, hogy mások is megbecsülhessék – adjunk arra, hogy annak is látszódjék, ami... Különböznélne ne csodálkozzunk azon, ha elutasításban lesz részünk, vagy nem vesznek minket komolyan.

Kedves Testvéreim! Nyilván nem az a cél és szempont, hogy a látszatra törekedjünk, főleg nem úgy, hogy csak a látszat van, de nincs mögötte igazi valóság. A látszatkeresztyénség mindig rossz magatartás. Vizsgáljuk meg azért magunkat, tudatában vagyunk-e annak a bőségnek, gazdagságnak, amit Krisztusban kaptunk, vágyunk-e hálás szívvel arra, hogy megosszuk másokkal? Vagy elégedetlenkedünk és panaszkodunk? Mennyire hiteles az életünkben a jó, a tisztességes? Mennyire egyezik a külső a belsővel, akár úgy, hogy nem szépítgetjük a valóságot, akár úgy, hogy számít nekünk a külvilág előtti hiteles élet, hogy az Urat, akit szeretünk, annak lássák, aki. Gondunk van-e ilyen értelemben arra, hogy ne adjunk senkinek okot a botránkozásra, arra, hogy bármit, ami szent, megkérdőjelezzen miattunk? Vagyis azt tartjuk szem előtt, hogy a tartalom és annak látható része összhangban legyen az életünkben. Nem elég hívőnek, keresztyénnek lenni, hanem hívőnek, keresztyénnek is kell látszani.

Egy lelkipásztor az igehirdetésében a becsületességről szólva elmondta, hogy a hívó ember, ha tévedésből többet adnak neki vissza a boltban, nem teszi el, hanem szól és visszaadja. Napok múlva vásárolt, és a pénztárosnő komoly összeggel többet adott ki neki fizetéskor. Ő nem tette el, hanem szólt. – Ilyesmi sem szokott előfordulni, hogy valaki nem teszi el, ha többet adnak ki neki – mondta a pénztárosnő. – Nekem ez természetes, hívó ember vagyok, református lelkipásztor – volt a válasz. – Tudom, ott voltam vasárnap a templomban, hallgattam az igehirdetését – mondta a pénztárosnő...

Valahogy így legyen gondunk a tisztességre nemcsak Isten előtt, hanem minden ember előtt. Hiszen sokan minket látva, a mi életünkől, magatartásunkból kiindulva alkotnak véleményt Istenről és népéről, ami meghatározza a további hozzáállásukat is az Úrhoz, igéjéhez, kegyelméhez. Nem mindegy azonban, hogy milyen. Ezért tehát a mi felelősségünk, lehetőségünk és szolgálatunk is az, hogy milyen hiteles és Krisztushoz vonzó lesz előttük az életünk. Ha látható, hogy éljük is, amit vallunk, ez eredményesebb bizonyágtétel lehet az olyan szép szavaknál, amelyek sok kérdőjelt váltanak ki a hallgatókból. Isten indítson minket azért szent felelősségre, hogy komolyan vegyük Őt és Őt lássák bennünk mások. *Ámen*

Záró imádság:

*Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy bővelkedő életre hívsz minket, hogy mint Benned gazdagok, tudjunk másokat is gazdagítani. Bocsásd meg, hogy mi ezzel szemben sokszor tele vagyunk panasszal, siránkozással, s amit mások látnak a magatartásunkban, inkább elriasztja őket Tőled, mint odavonzaná Hozzád. Pedig a Tieid vagyunk és Neked akarunk szolgálni, de az a jó, amit Benned nyertünk, mégsem látszik meg az életünkön. Taníts, kérünk, hogy gondunk legyen rá, hogy hiteles legyen az életünk. Ehhez kérünk, könyörülj rajtunk, hogy tudjunk hitünkben, lelkünkben, Veled való kapcsolatunkban is megújulni, megtelni örömmel, vigasztalásoddal, reménységeddel. Ajándékozz meg a bűnbánat Lelkével, a bűnbocsánat örömeivel és a Veled való járás vonzerejével mindazok között, akik – talán maguk sem tudják – Rád vágnak. Segíts gyermekedként élni és gyermekednek is látszani minden élethelyzetben. Ehhez kérjük jelenlétedet, arra vágyunk, hogy a szívünk trónján Te ülj, s mutatkozhass az életünkben is Királynak, akit boldogan vallunk és vállalunk a világ előtt. *Ámen**

Mi Atyánk...

*Áldás: „Tarts életben bennünket, és mi segítségül hívjuk nevedet. Uram, Seregek Istene, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!” *Ámen* (Zs 80,19-20)*

Záró ének: 457 – Ó, Jézus, árva csendben az ajtón kívül állsz...